

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa Z.R.
przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi im. Św. Ojca Pio w Przemyśle
o nagrodę jubileuszową i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 15
kwietnia 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w
Przemyśle
z dnia 9 października 2023 r., sygn. akt III Pa 19/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

DS

UZASADNIENIE

Z.R. wniosła przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi im. Św. Ojca Pio w Przemyśle pozew, w którym domagała się ustalenia, że jej praca w gospodarstwie rolnym rodziców, od 1 stycznia 1983 r. do 6 czerwca 1986 r., podlega zaliczeniu do pracowniczego stażu pracy oraz domagała się zasądzenia od pozwanego nagrody jubileuszowej w wysokości 24.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 31 grudnia 2022 r., nadania wyrokowi klauzuli wykonalności oraz zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka podnosiła, że od 16 roku życia, zanim podjęła pracę zarobkową, pracowała stale w gospodarstwie rolnym rodziców w charakterze domownika,

pobierając jednocześnie naukę w L. w P., do którego dojeżdżała codziennie środkami komunikacji publicznej. Wskazywała, że od 15 lipca 1996 r. do chwili obecnej pracuje u pozwanego jako pielęgniarka w pełnym wymiarze czasu pracy, aktualnie (na dzień składania pozwu) na stanowisku specjalista pielęgniarka. Powódka podnosiła, że wnioskiem z 12 listopada 2022 r. zwróciła się do pracodawcy o zaliczenie pracy w gospodarstwie rolnym rodziców do pracowniczego stażu pracy, dostarczając niezbędne dokumenty. Wskazywała, że pracodawca zwrócił się do powódki o uzupełnienie dokumentów, m.in. potwierdzających przejęcie gospodarstwa rolnego po rodzicach. Powódka złożyła stosowne wyjaśnienia 29 stycznia 2023 r. Ostatecznie pracodawca pismem z 8 lutego 2022 r. odmówił zaliczenia okresu pracy od 1 stycznia 1983 r. do 6 czerwca 1986 r. Z wnioskowanych przez powódkę trzech i pół roku zaliczył jedynie krótki okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców, od 7 czerwca 1986 r. do 14 lipca 1986 r., pomiędzy ukończeniem przez powódkę szkoły średniej, a rozpoczęciem zatrudnienia. W piśmie procesowym z 12 kwietnia 2023 r. sprecyzowanym na rozprawie 16 maja 2023 r. powódka sprecyzowała żądanie wskazane w pkt 2 pozwu wnosząc o zasądzenie kwoty 24.601,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 31 grudnia 2022 r., zgodnie z wyliczeniem przedstawionym przez pozwanego.

Sąd Rejonowy w Przemyślu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 27 czerwca 2023 r. (sygn. akt IV P 20/23), wydanym w sprawie Z.R., przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi im. Św. Ojca Pio w Przemyślu, o nagrodę jubileuszową i ustalenie:

I. ustalił, że praca Z.R. w indywidualnym gospodarstwie rolnym od 1 stycznia 1983 r. do 6 czerwca 1986 r. podlega zaliczeniu do pracowniczego stażu pracy powódki;

II. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 24.601,38 zł, tytułem nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 31 stycznia 2023 r. do dnia zapłaty;

III. w pozostałym zakresie powództwo oddalił;

IV. nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Przemyślu kwotę 1.200 zł, tytułem zwrotu kosztów opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy;

V. wyrokowi w punkcie II nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5.775,78 zł.

Na skutek apelacji pozwanego, Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 9 października 2023 r. (sygn. akt III Pa 19/23) oddalił apelację.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu, do Sądu Najwyższego wywiódł pozwany Szpital, zaskarżając judykat w całości, zarzucając:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. § 2 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (Dz.U. z 1988 r. Nr 2, poz. 10) poprzez błędną jego wykładnię, w sytuacji gdy przepis ten precyzuje definicję domownika zawartą w ustawie z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin, do której to odsyła wprost ustawa z dnia 20 lipca 1990 r. o wliczaniu okresów pracy w indywidualnym gospodarstwie rolnym do pracowniczego stażu pracy;

2. art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 1990 r. o wliczaniu okresów pracy w indywidualnym gospodarstwie rolnym do pracowniczego stażu pracy (Dz.U. z 1990 r. Nr 54, poz. 310), poprzez jego niewłaściwe zastosowanie czego konsekwencją było nieprawidłowe stwierdzenie stałości świadczonej pracy przez powódkę, w sytuacji w której powołani przez powódkę świadkowie nie byli naoczniymi świadkami wykonywania przez powódkę pracy w gospodarstwie rolnym rodziców, a posiadaną wiedzę w zakresie wykonywanych czynności przez powódkę świadkowie określają na podstawie podziału obowiązków przyznanych powódce przez rodziców;

II. naruszenia przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

1. art. 327¹ k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez niewystarczające wyjaśnienie w uzasadnieniu przez Sąd II instancji podstawy prawnej swojego

rozstrzygnięcia, a także brak należytego wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, w szczególności poprzez brak wyjaśnienia uznania, że nie doszło do sprzeczności istotnych ustaleń Sadu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., w tym braku odniesienia się przez Sąd II instancji do zarzutów apelacyjnych w tym zakresie oraz uznanie, że „uczęszczanie powódki do szkoły ponadpodstawowej, zwalniało ją jedynie, jako domownika, z obowiązku opłacania składek z tytułu ubezpieczenia społecznego, nie niweczyło natomiast jej statusu domownika w rozumieniu przepisów ww. ustawy”, w sytuacji gdy ustawodawca przesądził, że w przypadku okresów pracy w gospodarstwie rolnym po 31 grudnia 1982 r. warunkiem koniecznym do wliczenia okresu pracy na gospodarstwie rolnym do stażu pracy jest konieczność zastosowania przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i ich rodzin to nieuzasadnionym jest wykluczanie przepisów wykonawczych do przedmiotowej ustawy;

2. art. 385 k.p.c. poprzez oddalenie apelacji pozwanego pomimo jej zasadności.

W związku ze stawianymi zarzutami, skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu samemu Sądowi lub równorzędnemu albo uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi lub równorzędnemu i zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania wg norm przepisanych;

ewentualnie,

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i jego zmianę, poprzez orzeczenie, co do istoty sprawy, poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania wg norm przepisanych;

3. rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie, również pod nieobecność pozwanego.

Skarżący wniósł także o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, autor tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia wskazał, że w przedmiotowej sprawie:

1. występuje istotne zagadnienie prawne przejawiające się tym: „czy w sprawie o wliczenie do pracowniczego stażu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownika wynikające ze stosunku pracy, okresów pracy na gospodarstwie rolnym wymóg zastosowania ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (t.j. Dz. U. z 1989 r. Nr 24, poz. 133 z późn. zm.) rodzi konieczność zastosowania wydanych na podstawie ww. ustawy aktów wykonawczych, a to w niniejszej sprawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (t.j. Dz. U. z 1989 r. Nr 24, poz. 133 z późn. zm.)?”;

2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. § 2 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin - w kwestii zakresu jej stosowania, a to czy ma być stosowana dla potrzeb ustalenia obowiązku podlegania ubezpieczeniu społecznemu czy jednak jest również sprecyzowaniem spełnienia jednego z wymogów zaliczających pracę na gospodarstwie rolnym, tj. ustalającego, iż praca domownika w gospodarstwie rolnym nie stanowiła głównego źródła utrzymania, jeśli domownik kształcił się w szkole ponadpodstawowej, skoro jest aktem wykonawczym do ustawy ubezpieczeniowej, a ta zaś została wskazana w dyspozycji ustawy z dnia 20 lipca 1990 r. o wliczaniu okresów pracy w indywidualnym gospodarstwie rolnym do pracowniczego stażu pracy, a jeżeli żaden z powyższych, to jak należy traktować ten akt wykonawczy do ustawy ubezpieczeniowej i jakie winien rodzić on skutki na zawisłe postępowanie sądowe;

3. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd II instancji w sposób istotny dopuścił się naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności rażąco naruszył art. 327¹ k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., gdyż niewystarczająco wyjaśnił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy prawnej swojego rozstrzygnięcia, a także brak należytego

wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, w szczególności poprzez brak wyjaśnienia uznania, że nie doszło do sprzeczności istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., w tym braku odniesienia się przez Sąd II instancji do zarzutów apelacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego szpitala, z uwagi na argumenty wskazane we wniosku o jej przyjęcie, nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Wymaga również przypomnienia, że w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Ustawodawca nieprzypadkowo bowiem, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c., obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie

analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Przypomnieć należy, że skarga kasacyjna nie jest (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zatem zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c., postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 marca 2018 r., II UK 194/17, LEX nr 2488675; 27 kwietnia 2022 r., I USK 413/21, LEX nr 3431707; J. Paszkowski (w:) T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Warszawa 2023, komentarz do art. 398¹³).

Wywiedziona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Należy więc przypomnieć, że w przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, jako przesłanki przyjęcia

skargi kasacyjnej do rozpoznania, w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 marca 2012 r., II PK 296/11, LEX nr 1214580; 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300; 16 maja 2018 r., III UK 151/17, LEX nr 2553867; 12 maja 2021 r., I USK 163/21, LEX nr 3252537). Oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571, z 5 lipca 2023 r., I CSK 6182/22, LEX nr 3578533), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. A. Góra-Błaszczkowska, Środki zaskarżenia w postępowaniu cywilnym. Komentarz do art. 367-424¹² k.p.c., Warszawa 2014, komentarz do art. 398⁹ wraz z przytoczonym orzecnictwem; postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179, z 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22, LEX nr 3582702), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub funkcje precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to

zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z 7 lutego 2019 r., I UK 29/18, LEX nr 2617355 i z 27 kwietnia 2021 r., II PSK 68/21, LEX nr 3252281). We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca nie sformułowała żadnego zagadnienia prawnego, w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie mówiąc już w ogóle o tym, że zagadnienie to powinno być zagadnieniem istotnym. Wymogu tego nie może wyczerpywać zadanie pytań, bez jakiegokolwiek wyводу prawnego, o którym mowa wyżej.

Natomiast, odwołanie się do przesłanki przedsądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, Legalis nr 127030; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, Legalis nr 2701754 i z 9 września 2022 r., I CSK 1494/22, Legalis nr 2741242). Stronę skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112 i z 29 września 2022 r. I CSK 3496/22, Legalis nr 2790349). Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Powyższemu strona skarżąca także nie podołała.

Jeżeli natomiast chodzi o ostatnią ze wskazanych w skardze kasacyjnych przesłanek przysądu to wskazać należy na ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym (w jej ocenie) wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto, przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Takiej okoliczności strona skarżąca jednak także nie wykazała. W tym miejscu należy podkreślić, że trudno jest mówić o kwalifikowanym naruszeniu wskazywanych przez stronę skarżącą przepisów proceduralnych, tj. art. 327¹ k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., skoro strona skarżąca sama wskazuje, że Sąd odwoławczy wyjaśnił w uzasadnieniu podstawę prawną swojego wyroku, tylko – zdaniem skarżącego – zrobił to w sposób niewystarczający. Zaznaczyć także należy, że naruszenie przez sąd drugiej instancji zasad sporządzania uzasadnienia orzeczenia (aktualnie uregulowanych w art. 327¹ k.p.c. oraz art. 387 § 2¹ k.p.c.) jedynie wyjątkowo może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną, co ma miejsce, gdy skutek uchybienia wymaganiom stawianym uzasadnieniu zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej. Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w tym przypadku.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

[SOP]

DS